

Soudní poplatek

Důsledky judikatorní změny týkající se pravomoci soudu (jako projevu kompetenčního konfliktu mezi soudy a správním orgánem) v oblasti placení soudních poplatků nemohou jít k tíži jednotlivců, kteří se obrátili na soud v situaci, kdy spoléhali na správnosti aktů veřejné moci.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I.ÚS 1034/20 ze dne 1.11.2021)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti obchodní korporace ŠKO-ENERGO, s.r.o., sídlem M.B., zastoupena Mgr. P.F., advokátem, sídlem P., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. prosince 2019 č. j. 51 Co 421/2019-405 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. října 2019 č. j. 19 C 319/2016-387, za účasti Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 4, jako účastníků řízení, a obchodní korporace ČEZ Prodej, a.s., sídlem P., právně zastoupena Mgr. et Mgr. J.K., advokátem, sídlem P., jako vedlejší účastnice řízení, tak, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. prosince 2019 č. j. 51 Co 421/2019-405 a usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. října 2019 č. j. 19 C 319/2016-387 bylo porušeno právo stěžovatelky vlastnit majetek zaručené čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na soudní a jinou právní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. prosince 2019 č. j. 51 Co 421/2019-405 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. října 2019 č. j. 19 C 319/2016-387 se ruší.

Z odůvodnění

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatelka domáhá, aby byla zrušena v záhlaví označená rozhodnutí s tvrzením, že jimi byla porušena její základní práva.

2. Stěžovatelka se před Obvodním soudem pro Prahu 4 (dále jen "obvodní soud") v řízení vedeném pod sp. zn. 19 C 319/2016 domáhala po vedlejší účastnici, provozující regionální distribuční elektrickou soustavu, zaplacení částky 34 113 767,33 Kč s příslušenstvím, a to z důvodu tvrzeného bezdůvodného obohacení. Stěžovatelka požadovala po vedlejší účastnici shora uvedenou částku, kterou jí vedlejší účastnice (dle stěžovatelky neoprávněně) vyfakturovala v souvislosti s poplatkem spojeným s obnovitelnými zdroji energie. Na základě výzvy soudu zaplatila stěžovatelka soudní poplatek za podání žaloby ve výši 1 689 148 Kč.

3. Obvodní soud rozsudkem ze dne 13. 8. 2018 č. j. 19 C 319/2016-222 žalobě částečně vyhověl, částečně žalobu zamítl a v rozsahu částečného zpětvzetí žaloby řízení zastavil.

4. Stěžovatelka odvoláním napadla výrok o částečném zamítnutí žaloby a zaplatila soudní poplatek za podání odvolání ve výši 1 403 671 Kč.

5. Městský soud v Praze (dále jen "městský soud") bez jednání usnesením ze dne 18. 4. 2019 č. j. 51 Co 124/2019-355 zrušil shora uvedený rozsudek obvodního soudu a řízení zastavil pro nedostatek pravomoci soudů podle § 7 odst. 1 o. s. ř. zakládající nedostatek podmínek řízení podle § 104 odst. 1

o. s. ř. Zároveň věc postoupil Energetickému regulačnímu úřadu (dále jen "ERÚ"). Soud vyšel z rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. [131/2002 Sb.](#), o rozhodování některých kompetenčních sporů, (dále jen "zvláštní senát") ze dne 15. 1. 2019 sp. zn. Konf 45/2017 (v rozhodnutí nesprávně označen jako Konf 45/2014 - pozn. ÚS), ze kterého vyplývá, že v dané věci není dána pravomoc civilních soudů, nýbrž ERÚ. Dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

6. Stěžovatelka se následně domáhala vrácení soudních poplatků. Obvodní soud ústavní stížností napadeným usnesením rozhodl tak, že zaplacené soudní poplatky ve výši 1 689 148 Kč a 1 403 671 Kč se nevrací.

7. Městský soud následně ústavní stížností napadeným rozhodnutím usnesení obvodního soudu v části, ve které bylo rozhodnuto o nevrácení soudního poplatku za odvolací řízení, změnil tak, že se stěžovatelce vrací 80 % soudního poplatku za odvolací řízení ve výši 1 122 936,80 Kč. V části, ve které bylo rozhodnuto o nevrácení soudního poplatku za řízení před soudem prvního stupně ve výši 1 689 148 Kč, rozhodnutí obvodního soudu potvrdil.

II. Argumentace stěžovatelky

8. Stěžovatelka rekapituluje průběh sporu s vedlejší účastnicí a tvrdí, že napadenými usneseními došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva") a práva na ochranu vlastnictví zaručeného čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě.

9. Stěžovatelka spatřuje pochybení soudů v tom, že jí nebyl vrácen zaplacený soudní poplatek za řízení v prvním stupni ve výši 1 689 148 Kč a nebyla vrácena část zaplaceného soudního poplatku za odvolací řízení ve výši 307 734, 20 Kč.

10. Stěžovatelka připomíná, že pravomoc obecných soudů rozhodnout majetkový spor mezi dvěma rovnoprávnými účastníky je dána vždy, není-li pravomoc rozhodovat zákonem svěřena jinému orgánu, přičemž žádný zákon ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a § 7 odst. 1 o. s. ř. v době podání žaloby výslovně nestanovil, že k rozhodování předmětného sporu mezi stěžovatelkou a vedlejší účastnicí je namísto soudu příslušný jiný orgán. Stěžovatelka uvádí příklady sporů vedených před Okresním soudem v Děčíně, jejichž podstata byla podobná a ve kterých soudy meritorně o jednotlivých nárocích rozhodovaly, a to včetně jednoho sporu samotné stěžovatelky. Stěžovatelka tvrdí, že byla vzhledem k obecně závazným právním předpisům i soudní praxi v době podání žaloby v dobré víře, že jí podaná žaloba na vydání bezdůvodného obohacení může být projednána a rozhodnuta soudem v občanském soudním řízení. Uvedenou praxi potvrzují nejen stěžovatelkou zmíněné soudní spory, resp. původní rozhodnutí obvodního soudu v nyní posuzované věci, ale též tehdejší rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, jako i odůvodnění rozhodnutí zvláštního senátu sp. zn. Konf 45/2017.

11. Porušení práva na spravedlivý proces spatřuje stěžovatelka v tom, že městský soud rozhodl přepjatě formalisticky, když klade zastavení řízení za vinu stěžovatelce, neboť vyšel z toho, že bylo primárním úkolem žalobkyně (stěžovatelky), aby podala takový návrh, který je schopen meritorního projednání soudem i z hlediska jeho pravomoci. Stěžovatelka namítá, že k zastavení řízení nedošlo z důvodu, že žalovaná strana zanikla bez právního nástupce, že stěžovatelka přes výzvu soudu neodstranila vady podání nebo proto, že v průběhu řízení byla procesně pasivní, a konečně ani proto, že návrh vzala zpět. Městský soud nevzal v potaz, že stěžovatelka v době podání žaloby a ani v době podání odvolání nemohla předvídat, že v budoucnu bude přijato rozhodnutí zvláštního senátu, který kompetenci k rozhodování podobných sporů přisoudí správnímu orgánu namísto civilního soudu.

12. Po stěžovatelce nelze spravedlivě požadovat, aby v době, kdy vzhledem ke všem okolnostem v dobré víře podává návrh, předvídala budoucí změnu právního názoru, který vysloví zvláštní senát, pokud jde o pravomoc rozhodnout o takovém návrhu. Napadená rozhodnutí jsou tak v extrémním rozporu s principem spravedlnosti.

13. Stěžovatelka tvrdí též porušení práva vlastnit majetek, neboť zaplacením soudního poplatku se dvakrát zmenšil rozsah majetku v jejím vlastnictví.

14. Stěžovatelka si je vědoma, že účelem soudního poplatku je zabezpečit z části úhradu nákladů, které vznikají státu výkonem soudnictví. Poplatkovému dlužníku je mocensky (zákonem) uložena povinnost k veřejnoprávnímu plnění, za které má následovat veřejné plnění vůči poplatkovému dlužníku, a to v podobě projednání a meritorního rozhodnutí o zpoplatněném návrhu. Stěžovatelka jako poplatkový dlužník je v legitimním očekávání toho, že pokud v dobré víře o pravomoci soudu k němu podá návrh, uhradí soudní poplatek, její návrh má předepsané náležitosti, bude procesně aktivní, návrh nevezme zpět a protistrana nezanikne bez právního nástupce, bude o jejím návrhu soudem meritorně rozhodnuto. Stěžovatelce v dobré víře se tedy po splnění poplatkové povinnosti nedostalo očekávaného veřejného plnění v podobě pravomocného meritorního rozhodnutí soudu.

15. Stěžovatelka tvrdí, že soudy měly poměřit její právo vlastnit majetek s právem státu na částečnou úhradu nákladů, které vznikly výkonem soudnictví. Soudy měly vycházet z ústavního principu přednosti jednotlivce před státem.

III. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

16. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný; stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná, neboť vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario).

IV. Průběh řízení před Ústavním soudem

17. Ústavní soud si vyžádal vyjádření účastníků řízení, vedlejší účastnice řízení, jakož i repliku stěžovatelky.

IV. a) Vyjádření obvodního soudu

18. Obvodní soud ve vyjádření uvádí, že poplatková povinnost stěžovatelky vznikla podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích (dále jen "zákon o soudních poplatcích"), a to podáním žaloby. V okamžiku projednání věci obvodním soudem byla pravomoc soudu dána. Soud ve věci meritorně rozhodl, proto se soudní poplatek nevrací. Jelikož poplatková povinnost stěžovatelky vznikla, nedochází zpětně k jejímu zániku. Ustanovení § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích se vztahuje na případy, kdy někdo zaplatí soudní poplatek omylem a na situaci, kdy je od počátku zjevné, že pravomoc soudu není dána. Odvolání bylo podáno dne 26. 9. 2018, tedy rovněž před změnou judikatury ohledně pravomoci, přičemž dále odkazuje na odůvodnění rozhodnutí městského soudu jako soudu odvolacího.

IV. b) Vyjádření městského soudu

19. Městský soud ve vyjádření odkazuje na odůvodnění svého usnesení, zdůrazňuje, že zákon o soudních poplatcích je předpisem veřejnoprávním ("daňovým"), přičemž soudní poplatky plní tři základní funkce: 1. fiskální (cílem je, aby ti, kdo služeb soudů využívají, přispěli k úhradě nákladů s činností soudů spojených), 2. regulační (cílem je odradit od svévolných, šikanózních, malicherných a

jiných bezdůvodných návrhů, které soudy zbytečně zatěžují) a 3. motivační (jež má působit tak, aby povinní dobrovolně plnili své povinnosti a účastníci právních vztahů řešili své spory mimosoudně). Poplatková povinnost vzniká již samotným podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení a nastupuje ze zákona. Již podání samotné žaloby a následné zaplacení soudního poplatku představuje podmínku řízení, bez jejíhož splnění, není soud oprávněn přistoupit k meritornímu posouzení věci. Soudu nelze vytýkat, pokud soudní poplatek za řízení vybere, přestože se následně ukáže, že je třeba řízení zastavit, a to již z jakéhokoliv důvodu. Posléze pak soud může vrátit poměrnou část zaplaceného soudního poplatku v souladu se zákonem stanovených důvodů. Tak tomu bylo i v posuzovaném případě. Soud prvního stupně žalobu stěžovatelky věcně projednal a rozhodl ve věci rozsudkem. Za této situace již nelze aplikovat ustanovení § 10 zákona o soudních poplatcích a soudní poplatek za řízení před soudem prvního stupně vrátit, a to ani v rozsahu 80 %. Na závěru o nemožnosti vrátit soudní poplatek nemůže ničeho změnit ani pozdější rozhodnutí zvláštního senátu, ze kterého vyplývá, že věc nenáleží do pravomoci soudu. Argumentace stěžovatelky, že byla v dobré víře v předchozí rozhodování soudů v obdobných věcech, nemůže obstát, jinak by každá změna judikatury soudů mohla vést k požadavku neúspěšných účastníků na vrácení soudního poplatku. Takovým výkladem by byl zmařen účel zákona o soudních poplatcích, a to nejen fiskální, ale i regulační a motivační.

20. K zastavení řízení pro nedostatek pravomoci soudu došlo v odvolacím řízení, a to před tím, než odvolací soud začal odvolání věcně projednávat, proto odvolací soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích o vrácení 80 % zaplaceného soudního poplatku za odvolací řízení. Městský soud dále uvádí, že je mu znám náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 124/20 ze dne 19. 5. 2020 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), ve kterém Ústavní soud vyložil, že civilní soud má možnost celý soudní poplatek vrátit, a to s odkazem na § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, dle kterého platí, že: "soud vrátí poplatek z účtu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen". Toto ustanovení je však třeba dle uvedeného nálezu vyložit tak, že povinnost zaplatit soudní poplatek není vůbec dána, jestliže řízení před soudem nemělo být vůbec zahájováno a došlo-li k jeho zahájení, stalo se tak výhradně v důsledku pochybení jiného orgánu veřejné moci. Podle městského soudu však závěry tohoto nálezu na nyní posuzovanou věc nedopadají z důvodu jiných skutkových okolností. Ve věci posuzované Ústavním soudem pod sp. zn. III. ÚS 124/20 stěžovatelka poté, co svůj nárok prvotně uplatnila u ERÚ, který věc odložil z důvodu vlastní věcné nepříslušnosti, byla nucena uplatnit identický nárok u okresního soudu, který však řízení zastavil a postoupil věc zpátky ERÚ, přičemž vrácený poplatek snížil o 20 %. Za tohoto skutkového stavu Ústavní soud dovodil, že stěžovatelka se nedopustila žádného pochybení, když postupovala přesně v intencích stanovených státními orgány. Podstatný byl tak důsledek spočívající v tom, že stěžovatelce nebylo možné vytknout žádné pochybení v jejím postupu a navzdory tomu jí nebyl vrácen celý uhrazený soudní poplatek, který by však vůbec nebyla nucena hradit, pokud by mezi zmíněnými státními orgány nevznikl popsany názorový nesoulad.

21. V nyní posuzované věci k uvedeným skutkovým okolnostem dle odvolacího soudu nedošlo, neboť stěžovatelka nepodala nejprve návrh u ERÚ, ale podala přímo žalobu k civilnímu soudu. Teprve až v průběhu řízení došlo odvolacím soudem k posouzení pravomoci civilních soudů a v důsledku jeho rozhodnutí pak došlo k vrácení části soudního poplatku za odvolací řízení a nevrácení zaplaceného soudního poplatku za řízení před soudem prvního stupně. Nedošlo, tedy k podání žaloby stěžovatelkou v důsledku pochybení jiného státního orgánu, který by nesprávně stěžovatelku odkázal s jejím nárokem na občanské soudní řízení. Stěžovatelka, tudíž nepodala žalobu k soudu proto, že by takovýto krok byl vyvolán odmítnutím jiného státního orgánu řešit původní návrh s odkazem na vlastní nepříslušnost, ale chybně sama určila pravomoc soudu.

IV. c) Vyjádření vedlejší účastnice

22. Vedlejší účastnice s argumenty stěžovatelky souhlasí. Ztotožňuje se s tím, že stěžovatelka

nemohla v době podání žaloby přepokládat, že dojde ke změně rozhodovací praxe obecných soudů. Ke změně pohledu soudů v důsledku rozhodnutí zvláštního senátu došlo až po podání žaloby, resp. odvolání stěžovatelky. Vedlejší účastnice souhlasí s tvrzením stěžovatelky, že pokud byl v takovém případě soudní poplatek již vybrán, mělo by dojít k jeho vrácení v plné výši, neboť pro jeho vyměření nebyl dán zákonný důvod, tedy ani zákonná povinnost toho, od něhož byl poplatek vybrán, tento poplatek zaplatit. Za relevantní považuje vedlejší účastnice též argument stěžovatelky, že se jí nedostalo očekávaného veřejného plnění v podobě pravomocného meritorního rozhodnutí soudu. Vedlejší účastnice tak považuje ústavní stížnost za důvodnou. Ústavní soud nezasílal vyjádření vedlejší účastnice k replice stěžovatelce, neboť se argumentačně shodují.

IV. d) Replika stěžovatelky

23. Stěžovatelka v replice k vyjádření účastníků řízení připomíná, že oba soudní poplatky zaplatila na základě výzvy soudu. V souvislosti s jejich vrácením navrhla postup podle § 10 odst. 2 zákona o soudních poplatcích a odkázala přitom na usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 8. 2016 sp. zn. 8 Co 1526/2016, které bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu ČR č. 8/2017. Pokud obecný soud není věcně příslušný k rozhodnutí ve věci, není oprávněn vyzvat k zaplacení soudního poplatku nebo uložit poplatkovou povinnost svým rozhodnutím, neboť objektivně vzato nemůže věc projednat a meritorně rozhodnout. Obecný soud nemá důvod k takové výzvě nebo rozhodnutí. Taková výzva nebo rozhodnutí je proto nesprávná ve smyslu ustanovení § 10 odst. 2 zákona o soudních poplatcích a zaplacený soudní poplatek má být celý vrácen tomu, kdo jej zaplatil. K vyjádření obvodního soudu, že jeho pravomoc byla v okamžiku projednání věci dána, stěžovatelka uvádí, že věcná příslušnost obecného soudu buď od počátku dána je, anebo od počátku dána není. Není možné, aby obecný soud pozbyl svou pravomoc až v průběhu řízení, aniž by došlo k odpovídající změně zákona, který upravuje věcnou příslušnost obecného soudu.

24. Stěžovatelka upozorňuje např. na situaci, kdy obecný soud přes určité pochyby o své věcné příslušnosti nebo dokonce vědom si své věcné nepřislušnosti vyzve k úhradě soudního poplatku, ve věci uskuteční alespoň první jednání a teprve následně vysloví věcnou nepřislušnost a věc postoupí k rozhodnutí správním orgánům s tím důsledkem, že zaplacený soudní poplatek s odkazem na § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích nevrátí. Přistoupit na názor obvodního soudu by znamenalo, že nárok na vrácení zaplaceného soudního poplatku a jeho rozsah by v případě zastavení řízení pro věcnou nepřislušnost obecného soudu byl závislý na tom, zda a kdy po podání návrhu byla věcná nepřislušnost vyslovena. Tato skutečnost přitom leží mimo sféru vlivu navrhovatele a ten by byl zcela závislý na přístupu toho kterého obecného soudu. To by ve svém důsledku znamenalo nerovnost v postavení účastníků v otázce vrácení soudního poplatku. Nemůže být rozhodující, kdy byla věcná nepřislušnost vyslovena. Soud tak nemůže obhajovat nevrácení zaplaceného soudního poplatku nebo jeho části tím, že po určitou dobu byl věcně příslušný a ve věci konal.

25. Stěžovatelka rozporuje tvrzení městského soudu, že každý neúspěšný účastník, který podá žalobu a v průběhu jeho řízení se judikatura soudů přikloní k právnímu názoru opačnému, by mohl s odkazem na dobrou víru a předvídatelnost soudních rozhodnutí žádat vrácení soudního poplatku. Uvedená teze je dle stěžovatelky nepřiléhavá, neboť se vztahuje k výsledku meritorního rozhodnutí, o což však v posuzované věci nejde.

26. Stěžovatelka nesouhlasí ani s názorem městského soudu o nepoužitelnosti závěrů nálezu sp. zn. III. ÚS 124/20. Připomíná, že stěžovatelka ve věci sp. zn. III. ÚS 124/20 (Mondi Štětí a.s.) podala žalobu k obecnému soudu ještě před tím, než bylo rozhodnuto o jejím rozkladu proti rozhodnutí, kterým správní orgán vyslovil svou věcnou nepřislušnost, tedy před právní mocí rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatelka vidí shodný podstatný prvek nyní projednávané věci s případem řešeným v nálezu sp. zn. III. ÚS 124/20 v otázce, zda lze vzhledem k okolnostem jednotlivého

případu činit navrhovatele odpovědným za pochybení v podobě podání návrhu k obecnému soudu, když posléze je řízení zastaveno pro následně v jiné věci judikovanou věcnou nepřislušnost obecného soudu, resp. zda je takové pochybení přinejmenším odpustitelné, resp. omluvitelné.

27. Stěžovatelka v ústavní stížnosti podrobně rozvedla, že její postup odpovídal obecně závazným právním předpisům i soudní praxi v té době, ke změně náhledu došlo rozhodnutím zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, který sám připustil, že se odchyluje od své dosavadní rozhodovací praxe. Rozhodnutí zvláštního senátu je mocenskou změnou pravidel, která by neměla mít zpětný negativní dopad na vlastnické právo jednotlivce - účastníka řízení, pokud jde o jeho nárok na vrácení zaplaceného soudního poplatku, jestliže řízení před obecným soudem (bez ohledu na jeho stadium) bylo s odkazem na pozdější rozhodnutí zvláštního senátu zastaveno a věc byla postoupena správnímu orgánu. Stěžovatelka je vzhledem k těmto okolnostem přesvědčena, že by bylo v extrémním rozporu s principem spravedlnosti, pokud by měla být činěna odpovědnou za to, že podáním žaloby u (věcně nepřislušného) obecného soudu způsobila zastavení řízení.

28. Stěžovatelka poukazuje též na to, že městský soud se v ústavní stížnosti napadeném rozhodnutí zjevně odchýlil od svého vlastního právního názoru na vrácení soudních poplatků v případech, kdy je řízení zastaveno z důvodu nedostatku pravomoci soudu, jenž vyslovil v rozhodnutí ze dne 9. 4. 2015 sp. zn. 62 Co 175/2015 a de facto jej znovu potvrdil ve svém rozhodnutí ze dne 15. 10. 2018 sp. zn. 18 Co 255/2018, v němž schválil postup soudu nižšího stupně, který vrátil celý zaplacený soudní poplatek z důvodu zastavení řízení. Stěžovatelka též uvádí, že v jiné její obdobné věci vydal 9. 4. 2020 Okresní soud v Děčíně usnesení č. j. 15 C 66/2016-352, kterým po zastavení řízení pro nedostatek pravomoci obecného soudu vrací stěžovatelce jako žalobkyni celý zaplacený soudní poplatek podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Stěžovatelka trvá na tom, že jí měl být v nyní posuzované věci celý soudní poplatek za řízení v prvním i druhém stupni vrácen a ústavní stížnost je důvodná.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

29. Ústavní soud postupuje při přezkumu otázek týkajících se nákladů řízení obecně zdrženlivě, do rozhodovací činnosti obecných soudů zasáhne zpravidla až tehdy, je-li interpretace nebo aplikace ustanovení týkajících se náhrady nákladů řízení obecnými soudy projevem svévole, libovůle nebo je-li v extrémním rozporu s principy spravedlnosti [srov. nálezy ze dne 30. 10. 2014 sp. zn. II. ÚS 2417/13 (N 199/75 SbNU 239), nálezy ze dne 13. 10. 2015 sp. zn. III. ÚS 411/15 (N 186/79 SbNU 111), nálezy ze dne 21. 1. 2019 sp. zn. II. ÚS 1696/18 (N 8/92 SbNU 78) a další]. Intenzita přezkumu je závislá též na výši částky, o kterou jde v každé posuzované věci, neboť ta předurčuje vážnost zásahu do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek. V nyní posuzované věci činí výše sporné (nevrácené) části soudního poplatku 1 996 882,20 Kč, tedy cca 2 miliony Kč.

30. Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 124/20, na který poukazují ve svých vyjádřeních jak městský soud, tak stěžovatelka, shledal jako protiústavní rozhodnutí, kterým došlo v případě zastavení řízení pro absenci pravomoci soudu, k vrácení pouze 80 % soudního poplatku, nikoli poplatku celého. Skutková situace byla obdobná jako v nyní posuzované věci, neboť šlo o spor výrobce elektřiny s provozovatelem distribuční soustavy ohledně úhrady poplatku za obnovitelné zdroje energie, přičemž k zastavení řízení došlo též v důsledku změny náhledu soudů na jejich pravomoc tyto spory meritorně rozhodovat, a to opět v návaznosti na rozhodnutí zvláštního senátu sp. zn. Konf 45/2017.

31. V citovaném nálezu vyšel Ústavní soud z toho, že stěžovatelka "nepodala žalobu k soudu proto, že by chybně určila jeho pravomoc. Její krok byl v zásadě 'vynucen' teprve odmítnutím ERÚ řešit původní návrh s odkazem na vlastní nepřislušnost. Ačkoliv tedy byla stěžovatelka přesvědčena, že ERÚ pravomocí rozhodnout o jejím nároku disponuje (což také později rozhodnutí zvláštního senátu potvrdilo), není možné ji za nastalé procesní situace činit odpovědnou za přizpůsobení se právnímu

názoru ERÚ. Zásada elementární důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci totiž patří k základním atributům právního státu plynoucím z čl. 1 odst. 1 Ústavy (srov. náleze ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 216/18). Pokud proto nalézací a odvolací soud specifickou pozici stěžovatelky nezohlednily, vyložily a aplikovaly právní předpisy natolik excesivně, že vybočily z mezí hlavy páté Listiny a svým postupem prosazovaly zřejmou nespravedlnost [ve vztahu k nákladům řízení srov. např. náleze ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3375/17 (N 115/89 SbNU 749)]. Stěžovatelka sama se totiž nedopustila žádného pochybení, když postupovala přesně v intencích, stanovených státními orgány. Z ústavněprávního hlediska přitom není podstatné, zda se jednalo o orgán moci soudní anebo veřejné správy a ani to, kdo zapříčinil vznik dané situace. Podstatný je důsledek spočívající v tom, že stěžovatelce nelze vytknout žádné pochybení v jejím postupu a navzdory tomu jí nebyl vrácen celý uhrazený soudní poplatek, který by však vůbec nemusela hradit, pokud by mezi zmíněnými státními orgány nevznikl popsany názorový nesoulad". Možnost vrátit celý zaplacený soudní poplatek pak Ústavní soud dovodil z možné aplikace § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, když uzavřel, že pokud podle zmíněného ustanovení platí, že "soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen, je třeba toto ustanovení ve shodě se shora uvedenými nosnými důvody tohoto nálezu vyložit tak, že povinnost zaplatit soudní poplatek v nyní projednávané věci stěžovatelkou nebyla vůbec dána, jelikož řízení před okresním soudem nemělo být vůbec zahajováno a došlo-li k jeho zahájení, stalo se tak výhradně v důsledku pochybení jiného orgánu veřejné moci".

32. V později vydaném zamítavém nálezu sp. zn. III. ÚS 3877/19 ze dne 1. 6. 2021 Ústavní soud posuzoval situaci obdobnou jako ve věci sp. zn. III. ÚS 124/20. Stěžovatelce bylo vráceno pouze 80% zaplaceného soudního poplatku při aplikaci § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích ("soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení snížený o 20 %, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním"). Ústavní soud připustil, že "zákon o soudních poplatcích neposkytuje jasnou odpověď, jak postupovat v situaci, kdy po zaplacení soudního poplatku žalobcem soud dospěje k závěru, že ve věci není dána jeho pravomoc věc projednat a rozhodnout, a řízení z toho důvodu zastaví. Důsledkem uvedeného jsou rozdílné právní názory zastávané v rozhodovací praxi obecných soudů". Ústavní soud pak v nálezu sp. zn. III. ÚS 3877/19 uzavřel, že "v situaci, kdy zákon ... výslovně nestanoví, jak při zastavení řízení pro nedostatek pravomoci naložit se zaplaceným soudním poplatkem, respektive nestanoví, zda má být žalobci vrácen soudní poplatek v plné výši či pouze jeho část, přičemž na základě formulace příslušných zákonných ustanovení nelze zcela vyloučit ani jedno z nabízejících se řešení, mohou z ústavněprávního pohledu obstát obě tato řešení, jsou-li zároveň racionálně odůvodněna".

33. V obou citovaných nálezech Ústavní soud zmínil případy z praxe obecných soudů, v nichž obecné soudy v případě nedostatku pravomoci vracejí buď celý soudní poplatek s tím, že při absenci pravomoci soudu pro jeho vyměření nebyl dán zákonný důvod, tedy povinnost zaplatit poplatek byla uložena tomu, kdo k jeho zaplacení nebyl povinen (§ 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), jakož i případy, kdy je vráceno pouze 80 % soudního poplatku podle § 10 odst. 3 téhož zákona, dle něhož soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení snížený o 20 %, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním.

34. Ústavní soud se zatím nevyjádřil k situaci, která je předmětem nyní projednávané ústavní stížnosti, kdy soudní poplatek nebyl stěžovatelce, při současném závěru soudu o absenci pravomoci věc rozhodnout, vrácen vůbec, tedy ani v redukované výši, tak jako k tomu došlo v řízení před obvodním soudem v nyní posuzovaném případě.

35. Jak Ústavní soud zjistil, stěžovatelka podala žalobu dne 25. 11. 2016, tedy před rozhodnutím zvláštního senátu sp. zn. Konf 45/2017, resp. před rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 7. 9. 2018 sp. zn. 23 Cdo 258/2018 (schváleným k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Občanskoprávním a obchodním kolegiem Nejvyššího soudu), v němž se Nejvyšší soud přiklonil k tomu, že v daném typu sporů pravomoc civilních soudů není dána. Je tak nutno přisvědčit

stěžovatelce, že žalobu podala k civilnímu soudu za situace, kdy pravomoc civilních soudů byla těmito soudy akceptována (a to včetně Nejvyššího soudu, srov. např. usnesení ze dne 23. 1. 2018 sp. zn. 32 Cdo 4755/2017), naopak ze strany ERÚ byla odmítána (o čemž svědčí např. skutkové okolnosti věci posuzované Ústavním soudem ve věci sp. zn. III. ÚS 124/20).

36. V bodě 23 rozhodnutí zvláštního senátu sp. zn. Konf 45/2017 soud mj. uvádí: "Nad rámec výše uvedeného považuje zvláštní senát za nutné uvést, že nepřehlédl fakt, že v jeho dosavadní rozhodovací praxi nebyla otázka rozhodovací pravomoci v typově obdobných případech (tj. kdy právní věci vyplývající z poměrů soukromého práva projednávají a rozhodují o nich jiné orgány než soudy v občanském soudním řízení ve smyslu § 7 odst. 1 o. s. ř.) řešena vždy v souladu se shora vysloveným závěrem (tj. se závěrem o pravomoci ERÚ - pozn. ÚS). ... Zvláštní senát si byl této judikaturní linie při rozhodování v dané věci vědom a vážil argumentaci, o kterou se opírá. Přestože výše citovaný právní názor považuje i nadále za hájitelný, nemohl pominout jeho nežádoucí dopady do praxe, kdy byly soudy v občanském soudním řízení nuceny rozhodovat spory, které byly z dosahu pravomoci správních orgánů vyňaty jen z důvodu právní kvalifikace žalované pohledávky zvolené žalobcem (tedy bez ohledu na právní základ sporu, jenž by jinak ze své povahy náležel k projednání a rozhodnutí správnímu orgánu vybavenému k tomu náležitou odborností). Takový stav je z důvodů výše popsaných nežádoucí. Z tohoto důvodu lze tedy zmiňovanou judikaturní praxi zvláštního senátu považovat za překonanou".

37. Z citovaného rozhodnutí zvláštního senátu sp. zn. Konf 45/2017, jakož i z předchozí praxe Nejvyššího soudu, je tak zřejmé, že došlo k judikaturní změně týkající se pravomoci soudů v občanském soudním řízení, přičemž tato změna měla dopad do již probíhajících sporů před obecnými soudy. Úkolem Ústavního soudu je posoudit, jakým způsobem se tato judikaturní změna může promítnout do rozhodování o vrácení soudního poplatku za situace, kdy návrh na zahájení řízení byl podán navrhovatelem v souladu s tehdy existujícím a soudy respektovaným výkladem otázky pravomoci soudu, v souladu s tímto výkladem byl soudem vyměřen a posléze navrhovatelem zaplacen soudní poplatek, avšak poté bylo řízení zastaveno pro nedostatek pravomoci soudu, neboť se pohled soudů na otázku své pravomoci v průběhu řízení změnil v důsledku judikaturního posunu. Ústavní soud se dosud zabýval otázkou vrácení redukované (nikoli plné) výše soudního poplatku ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním (sp. zn. III. ÚS 124/20, sp. zn. III. ÚS 3877/19). Nyní je však nutno zodpovědět též otázku, zda v případech, kdy řízení nebylo zastaveno před prvním jednáním, ale až později, je ústavně akceptovatelné, aby nebyl soudní poplatek navrhovateli vrácen vůbec.

38. Ústavní soud nijak nezpochybnuje funkce soudních poplatků, které zdůraznil ve svém vyjádření městský soud (fiskální, regulační, motivační). Je však nutno vzít v potaz, že v případě, kdy v průběhu řízení soud rozhodne o tom, že posuzovaná věc vůbec nespadá do jeho pravomoci a navrhovatel je odkázán na rozhodování jiného státního orgánu (zde ERÚ), může být případné nevrácení soudního poplatku zdůvodněno v zásadě jen jeho funkcí fiskální, nikoli regulační či motivační. Návrhem se totiž soud nebude zabývat nikoli proto, že by šlo o návrh svévolný, šikanózní, malicherný či jinak bezdůvodný, který by zbytečně zatěžoval soud, popř. o návrh formálně vadný v době svého podání, nýbrž proto, že pravomoc soudu není dána. Nedojde-li k dohodě sporných stran (motivační funkce poplatku), bude se muset sporem beztak zabývat jiný orgán veřejné moci (buď ne soud, ale orgán exekutivy), kde opět vzniká navrhovateli poplatková povinnost. Jinak řečeno, regulovat či motivovat budoucí účastníky sporu výší soudního poplatku má smysl tam, kde jejich spor může soud vůbec řešit a budoucí navrhovatel tak musí posoudit, zda spor (navzdory existenci či výši poplatku) zahájí. Pokud jej však již zahájí, a soudní poplatek jako veřejnoprávní povinnou platbu zaplatí (nejsa odrazen jeho regulační či motivační funkcí), měl by obdržet "protihodnotu" v podobě určitého "veřejného plnění", tj. v případě soudního řízení v podobě pravomocného meritorního rozhodnutí. Není-li pravomoc soudu k meritornímu rozhodnutí dána, resp. její absence je shledána až v průběhu sporu,

ospravedlnit nevrácení soudního poplatku lze v podstatě jen jeho funkcí fiskální, tj. úhradou nákladů spojených s činností soudu těmi, kteří služeb soudu využívají. V tomto kontextu je však nutno vzít v potaz, že cílem podání návrhu k obecnému soudu není proces sám, ale jeho výsledek, tedy získání požadovaného autoritativního mocenského rozhodnutí. Jakkoli Ústavní soud akceptuje fiskální funkci soudních poplatků, a to zejména v situaci, kdy soudní řízení již v určitém rozsahu proběhlo, nelze odhlédnout od toho, že požadovaného výsledku (tj. samotného účelu podání návrhu) se návrhové při zastavení řízení pro nedostatek pravomoci nedočká.

39. Uvedenou fiskální funkci soudního poplatku spočívající v participaci uživatele určité veřejné služby (zde soudnictví) na jejím chodu v situaci, kdy mu požadovaná služba (zde pravomocné rozhodnutí) poskytnuta není, je nutno vážit s majetkovými zájmy daného uživatele veřejné služby (zde návrhové v soudním řízení). Zásah do majetkových práv poplatníka spočívající v nevrácení soudního poplatku může být ospravedlněn právě fiskálními zájmy státu a je tak nutno posoudit, který z uvedených zájmů by měl v posuzované věci převážet. Ústavní soud tak musel zvážit, zda v případě, že dojde k judikatorní změně spočívající v přehodnocení výkladu pravomoci obecných soudů, má nést u probíhajících soudních řízení finanční zátěž spojenou se soudním poplatkem jednotlivce (v případě nevrácení soudního poplatku), nebo naopak stát (v případě vrácení soudního poplatku).

40. O tom, že interpretace zákona o soudních poplatcích zdaleka není tak jednoznačná, jak by se snad mohlo jevit z vyjádření zaslaných obvodním a městským soudem, svědčí odlišná praxe obecných soudů v jiných případech, na které poukazuje sama stěžovatelka, resp. jsou Ústavnímu soudu známy z úřední činnosti v souvislosti s věcmi řešenými pod sp. zn. III. ÚS 3877/19 a sp. zn. III. ÚS 124/20. V některých případech se soudy kloní k právnímu názoru, že při absenci pravomoci soudu (byť ex post zjištěné a konstatované) neměl být soudní poplatek placen, a zaplatil jej tudíž ten, kdo k tomu nebyl povinen (§ 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

41. Přiklonění se k jednomu či druhému výkladu podústavního práva je předurčeno výsledkem úvahy, zda důsledky judikatorní změny týkající se pravomoci soudu budou vykládány k tíži jednotlivce, nebo k tíži státu. Při tomto posuzování je nutno vzít v potaz, že je to stát, nikoli jednotlivce, kdo určuje pravomoc a působnost svých orgánů, ať již v podobě moci zákonodárné při vymezení pravomoci a působnosti státních orgánů (srov. čl. 2 odst. 2 Listiny), či v podobě moci soudní při interpretaci sporných otázek týkajících se výkonu veřejné moci (např. řešení kompetenčních konfliktů). Dochází-li uvnitř veřejné moci ke sporům ohledně existence pravomoci civilních soudů ústíím až do rozhodnutí zvláštního senátu jako např. v nyní posuzovaném případě, měly by případné negativní důsledky fiskálního charakteru jít v hraničních případech k tíži státu, nikoli k tíži jednotlivců, kteří uvedený názorový rozkol nejen nijak nezavinili, ale nejsou s to jej ani jakkoli ovlivnit.

42. Nelze souhlasit s výhradou městského soudu, že v případě akceptace postupu spočívající ve vrácení soudního poplatku v důsledku ex post konstatované neexistence pravomoci soudu, by každá změna judikatury soudů mohla vést k požadavku neúspěšných účastníků řízení na vrácení soudního poplatku. Ústavní soud se v nyní posuzované věci nijak nezabývá změnou judikatury z pohledu obsahu pravomocného soudního rozhodnutí, tedy z pohledu toho, zda je konečné rozhodnutí pro návrhové příznivé či nikoli. Zabývá se pouze a jen otázkou změny judikatury týkající se samotné pravomoci soudu o věci rozhodnout. Jinak řečeno, po zaplacení soudního poplatku nemůže návrhové očekávat, že bude ve věci úspěšný, naopak ale může očekávat, že splní-li všechny formální podmínky, dočká se meritorního (byť i nevyhovujícího) rozhodnutí. Pokud k tomu nedojde, a to nikoli v důsledku pochybení návrhové, nýbrž v důsledku změny přístupu orgánů veřejné moci ke své vlastní pravomoci, neměla by tato změna vést k nepřiměřené finanční zátěži návrhové, resp. nepřiměřenému zásahu do jeho majetkových práv.

43. Rozhodnutí soudu o nevrácení soudního poplatku v případě, kdy soud shledá, že k projednání a rozhodnutí věci nemá pravomoc, lze za nepřiměřený zásah do majetku považovat, neboť navzdory

zaplacenému soudnímu poplatku nebylo stěžovatelce poskytnuto požadované veřejnoprávní plnění (tedy pravomocné soudní rozhodnutí), přičemž účel soudních poplatků (jakožto legitimní cíl pro zásah do majetkových práv) nemůže být při neexistenci pravomoci soudů z velké části vůbec naplněn. Samotná fiskální funkce soudního poplatku spočívající ve finanční participaci na nákladech již zčásti proběhnuvšího řízení pak pro závěr o přiměřenosti zásahu do majetkových práv nepostačuje, neboť k zastavení řízení došlo výhradě z důvodu sporů uvnitř veřejné moci týkající se pravomoci soudů, a bez jakéhokoli zavinění stěžovatelky. Intenzita zásahu je pak o to více patrna právě v situaci stěžovatelky, resp. obecně při sporech o desítky milionů korun (vzhledem k povaze sporu a typu poskytovaných služeb), v nichž jsou soudní poplatky vyměřovány v řádu statisíců či milionů korun.

44. Při nevrácení soudního poplatku dochází navíc též k nepřiměřenému zásahu do práva na soudní a jinou právní ochranu, a to v důsledku "zdvojení" poplatkové povinnosti při potřebě zahájit nové řízení před jiným orgánem veřejné moci.

45. Městský soud v napadeném rozhodnutí uvádí, že "jelikož soud prvního stupně věc meritorně projednal a o věci rozhodl rozsudkem, pak nelze soudní poplatek za řízení před soudem prvního stupně vrátit, neboť, jak výše uvedeno, bylo primárním úkolem žalobkyně, aby podala takový návrh, který je schopen meritorního projednání soudem i z hlediska jeho pravomoci". Městský soud tak v podstatě klade stěžovatelce za vinu, že návrh, který je schopen meritorního projednání soudem, nepodala. Jinak řečeno, soud hodnotí podání stěžovatelky jako neprojednatelné, ovšem až optikou později přijatého výkladu zvláštního senátu týkající se pravomoci soudu. Stejným retrospektivním způsobem však již soudy nenahlízejí na svá vlastní rozhodnutí o vyměření soudního poplatku, na základě nichž stěžovatelka soudní poplatek zaplatila, resp. na existenci poplatkové povinnosti jako takové. Uvedené úvahy spojené s intertemporálními důsledky rozhodnutí zvláštního senátu se pak nejeví vůči stěžovatelce jako spravedlivé. Soudy v podstatě na straně jedné tvrdí, že jednaly po právu, když vyměřily soudní poplatek, neboť měly v dané době pravomoc o věci rozhodovat, a tudíž poplatek vyměřit, zároveň vytýkají stěžovatelce, že podala vadný návrh, neboť optikou později přijatého výkladu, který nemohl být stěžovatelce znám, nebyl návrh "schopen meritorního projednání soudem z hlediska jeho pravomoci".

46. Ústavní soud tak dospěl k závěru, že podstata nosných důvodů nálezu sp. zn. III. ÚS 124/20 je aplikovatelná i v nyní posuzované věci. Opět platí, že stěžovatelka se sama nedopustila žádného pochybení, když postupovala přesně v intencích stanovených státními orgány. Jakkoli sice nepodala nejprve bezúspěšný návrh k ERÚ, ale přímo zahájila řízení před obecnými soudy, těžko to stěžovatelce vyčítat v situaci, kdy rozhodovací praxe soudů svědčila závěru, že jejich pravomoc je dána. Ve věci III. ÚS 124/20 navíc stěžovatelka vycházela v době podání žaloby z rozhodnutí ERÚ, které nebylo z důvodu řízení o rozkladu pravomocné. Není pak příliš velkého rozdílu mezi podáním žaloby k soudu z důvodu existence nepravomocného rozhodnutí orgánu veřejné správy o své nepřislušnosti v konkrétní věci a podání žaloby k soudu z důvodu respektu k právnímu názoru soudů týkajících se jejich vlastní pravomoci. Opět tak platí závěr nálezu sp. zn. III. ÚS 124/20, že stěžovatelka by soudní poplatek "vůbec nemusela hradit, pokud by mezi zmíněnými státními orgány nevznikl popsáný názorový nesoulad".

47. Ústavní soud ve věci sp. zn. III. ÚS 124/20 akceptoval jako možné řešení aplikaci § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích s tím, že poplatek zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen, "jelikož řízení před okresním soudem nemělo být vůbec zahajováno a došlo-li k jeho zahájení, stalo se tak výhradně v důsledku pochybení jiného orgánu veřejné moci". Jakkoli je skutková situace mírně odlišná, neboť stěžovatelka nepodala nejprve bezúspěšný návrh k ERÚ, podstata problému je obdobná, neboť stěžovatelka vycházela z důvěry v akty veřejné moci, tj. mimo jiné z ustálené rozhodovací praxe soudů v době podání návrhu, a závěry nálezu sp. zn. III. ÚS 124/20 jsou plně aplikovatelné i v nyní posuzované věci. Názorový nesoulad uvnitř veřejné moci týkající se pravomoci

soudů by neměl v případě změny právního názoru na otázku soudní pravomoci účastníky řízení nepřiměřeně majetkově zatěžovat.

48. Jakkoli soudy ve svých vyjádřeních argumentují tím, že zákon o soudních poplatcích možnost vrátit soudní poplatek, bylo-li již soudem ve věci jednáno, neumožňuje, nelze nevidět, že v řadě jiných případů obecné soudy o vrácení celého soudního poplatku rozhodly za použití vstřícnějšího výkladu § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Ústavní soud připomíná princip ústavněkonformního výkladu podústavního práva, podle nějž platí, že existuje při aplikaci a interpretaci podústavního práva více výkladů, je nutno vždy zvolit ten, který je v souladu s ústavním pořádkem [např. nález sp. zn. Pl. ÚS 48/95 ze dne 26. 3. 1996 (N 21/5 SbNU 171; 121/1996 Sb.)]. V rovinně základních práv pak platí, že při vícero možných výkladech je nutno zvolit ten, který je k ochraně základních práv nejšetrnější, resp. který zasahuje do dotčených základních práv v nejnižší možné míře. Možnost aplikace § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích akceptoval i Ústavní soud v citované věci sp. zn. III. ÚS 124/20.

49. Ústavní soud tak uzavírá, že shora označenými rozhodnutími, v jejichž důsledku nebyl stěžovatelce vrácen zaplacený soudní poplatek v plné výši, došlo k porušení práva vlastnit majetek zaručeného v čl. 11 odst. 1 Listiny, jakož i práva na soudní a jinou právní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny.

50. Ústavní soud proto podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a napadená usnesení podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)